Чи може одна ворона подолати собаку? Ясно, що не може.

Скільки ж треба тих ворон, щоб собака перелякався і втік?

Я був думав раніше, що й ціла зграя ворон не подужає собаки — де ж їм! Собака як гавкне, як клацне — так і нема ворони. Так я гадав, аж поки занесло мене на берег Каспійського моря. Там довелося мені щось побачити.

Ворона там така, як і в нас: сіра з чорними крильми. Там, як і в нас, ворони люблять сидіти при воді. Сидять на березі моря і ждуть.

Може, якусь рибку напівдохлу викине хвиля.

Може, якийсь невеличкий краб вилізе з-під каменя.

Може, якийсь морський черв'як забариться на неглибокому місці.

Сидять ворони і ждуть. Сидять, а самі озираються, чи не йде хтось великий та страшний, скажімо, людина, чи кіт, чи собака. Як хто підійде, то ворона зараз: "карр!" — і полетіла.

Облетить кругом, обдивиться, хто це йде, ще раз крикне: "карр!" — і сяде недалеко.

Як вечір, то всі ворони збиваються докупи і так зграєю летять ночувати у виноградні садки, на дерева. Там сплять до ранку, а вранці знову: "карр!" — і летять на берег моря.

Рано, ще вдосвіта, я вийшов повз залізничне депо, де сплять паровози, на море. Перед тим увечері я підбив качку і не знайшов, бо було поночі. Думав: знайду вранці.

Та коли я прийшов, то побачив: уже знайдено мою качку, і знайшов її собака.

То був нічий собака. Скуйовджений він був, брудний і жив сам по собі. Ніхто його не годував, а їв він що знайдеться. Безпритульний собака.

Видно, шукаючи дохлої риби, нанюхав він мою вчорашню качку. Отож він ліг, забрав качку між передні лапи і налагодився снідати.

Я вже намірився йти до нього і забирати качку, коли чую вгорі: "карр!" — прилетіли дві ворони і посідали коло собаки.

Ну, думаю, це він ще й ворон ловитиме. Цікаво подивитися. І справді, ходить ворона перед самим собачим носом, націляє на качку.

Собака лежав, лежав, коли як кинеться до ворони. Вона собі: "карр!" — підлетіла трохи, знову сіла. Собака до неї, а друга ворона вже сіла на качку, довбає тим часом.

Собака добрав, що його обдурено, і назад до качки. Ворона качку покинула і підлетіла. Літають обидві, крутяться над самою собачою головою.

Тепер собака, видно, вирішив плюнути на ворон, бо все одно не впіймаєш, і взявся знов до качки. Зараз же обидві ворони посідали і ходять довкола.

Коли одна як довбоне собаку в хвіст. Загарчав собака і до ворони, а друга тим часом качку довбе.

Стало собаці жарко. Тут не те щоб упіймати, а, мабуть, не дадуть прокляті ворони й поснідати як слід. Треба тікати. Собака підхопив качку і подався підтюпцем геть від моря.

Але й воронам сподобалося качине м'ясо. Вони — за собакою. Одна над головою крутиться, зазирає в очі — от-от виклюне око! А друга сяде на спину собаці, довбоне і одлетить. Собака гарчить, обертається до неї, тоді перша ворона його ззаду б'є. І спереду лихо, і ззаду біда! Присів собака, хвоста підібгав, гарчить, зубами клацає.

А ворони насміліли, уже й сидячого довбають. То одна, то друга.

Коли це собака високо-високо заскавчав, покинув качку і втік. Ще трохи провели його ворони, на прощання ще разів зо два довбонули, щоб не забував, і повернулися до качки.

Так дві ворони подужали одного собаку.